

РЕШЕНИЕ

№ 6505

гр. София, 27.10.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 28.09.2015 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3986** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от управителя Т. Г. Д., чрез адв. Е. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 31.01.2013г. издаден от Н. М. В. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 804/29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ С..

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта на непризнато право на данъчен кредит в размер на 3 133, 07 лв. за данъчен период м.05.2012 г. на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и ал.5 от ЗДДС. В жалбата се излагат подробни съображения, че закупеният автомобил не е от категорията леки автомобили, а е товарен. Исква от съда РА да бъде отменен като незаконосъобразен в обжалваната част. Претендира разноски.

Ответникът – Директорът на Дирекция „ОДОП” - С., чрез процесуалния си представител юрк. Д., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със ЗВР № 1205348/12.07.2012 година, изменена със № 1207687/17.10.2012г. издадени от Т. Б. Г. на длъжност Началник сектор“ Дирекция Контрол“ при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на „Х. пътища и инфраструктурни съоръжения“ за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.11.2009 година до 31.05.2012 година.

Със Заповед № 988.1/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- С. Т. Б. Г. е преназначен на длъжността Началник сектор в Отдел“Ревизии сектор „Ревизии“, считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед № 982,1/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП-С. К. Г. М. е преназначена на длъжността-Началник сектор, считано от 01.11.2012 година.

Със Заповед № РД-01-1358/01.11.2012 година на Директор ТД на НАП- С. е наредено, считано от 01.11.2012 година К. Г. М. на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в ТД на НАП-С. да издава заповеди в хипотезите на чл.113,ал.3 от ДОПК, както и заповеди за определяне на компетентен орган по реда на чл.119,л.2 от ДОПК за неприключили ревизионни производства към 30.10.2012 година на задължени лица ,измежду които и [фирма].

На 30.11.2012 година , органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № 1207687, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди,подробно посочени в него.

РД е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирания данъчен субект на 03.01.2013 година.

Със 3. № К-1207687/17.12.2012 година, К. Г. М. на длъжност Началник сектор“ Дирекция“ Контрол“ при ТД на НАП- С. определила Н. М. В. на длъжност- главен инспектор по приходите за компетентен орган по издаването на РА на жалбоподателя. 3. е връчена на пълномощник на ревизирания данъчен субект на 15.02.2013 година.

На 31.01.2013 година, Н. В.-на длъжност- Главен инспектор по приходите издала обжалвания РА №[ЕГН], с който установила задълженията на ревизирания данъчен субект по ДДС за периоди ,подробно посочени в него.

РА е връчен лично срещу подпис на пълномощник на ревизирания данъчен субект на 15.02.2013 година.

На 28.02.2013 година, ревизираният данъчен субект депозирал жалба срещу издадени РА до Директор на Дирекция“ ОДОП“, а последният с Решение № 804/29.04.2013 година потвърдил обжалвания РА.

В хода на делото са приети доказателствата, приложени към административната преписка, както и допълнително представените от страните в о.с.з. доказателства. Изслушани са ССЕ и СТЕ с оглед удостоверяване на обстоятелството дали автомобилът е товарен и използва ли се като такъв съответно за целите на стопанската дейност на дружеството – жалбоподател.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Обжалваният ревизионен акт, в частта му, с която е потвърден при условията на чл. 156, ал. 1 от ДОПК от решаващия орган е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК (И. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 1.01.2013 г.) ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията.

В случая видно от заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1205348/12.07.2012 година, изменена със № 1207687/17.10.2012г., ревизията на дружеството – жалбоподател е възложена от Т. Б. Г., началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. , оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-1247 от 09.09.2011г. на директора на ТД на НАП С.. Процесният ревизионен акт е издаден от Н. М. В. - органът , определен със З. № К-1207687/17.12.2012 година издадена от К. Г. М. на длъжност Началник сектор“ Дирекция“ Контрол“ при ТД на НАП- С. , оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД – 01-1354/01.11.2012г. на Директора на ТД на НАП т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност.

Съдът намира, че при издаването на ревизионния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до незаконосъобразност и необоснованост на обжалвания ревизионен акт.

По приложението на материалния закон – ЗДДС:

С РА на основание чл. 70, ал.1, т.4 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м.05.2012г. в размер на 3 133, 07 лв., по фактури №№[ЕИК]/15.05.2012г. с данъчна основа в размер на 15 565, 83 лв. и ДДС 3 113, 17 лв. с предмет на доставката „продажба на товарен автомобил „Рено К.“ и №[ЕИК]/19.05.2012г. с данъчна основа в размер на 99, 50 лв. и ДДС 19,90 лв. с предмет на доставката „регистрация в КАТ“, издадени от [фирма].

В хода на ревизията е установено, че основната дейност на дружеството е строително – ремонтни дейности в следните области: Енергийна ефективност на жилищни , промишлени и административни сгради; Изграждане на ефективно осветление; Опазване на околната среда и биоразнообразието с реализирането в обекти на изграждане на еко – пътеки, къмпинг зона и други.

В хода на ревизията за процесния период м.05.2012г.е установено, че от страна на дружеството е подадена СД № 22171088026/12.06.2012г. с резултата ДДС за възстановяване в размер на 3 298, 01 лв. и деклариран ДДС за възстановяване на основание чл.92, ал.1 ЗДДС в размер на 3 999, 93 лв. , като данъчния кредит е формиран основно от закупен автомобил от [фирма]. Видно от представената фактура №[ЕИК]/15.05.2012г. [фирма] придобива товарен автомобил Рено К. по силата на Договор № R-2665/10.05.2012г. – места 3+1.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на задълженото лице, в хода на ревизията на ревизираното лице са връчени ИПДПОЗЛ изх.№ 1453-00-6015 от 09.08.2012г. и ИПДПОЗЛ изх.№ 1453-00-6015#3/23.10.2012г. и е изпратено искане за представяне на документи,данни и сведения от трети лица – [фирма] и СДВР.

В отговор на връчено ИПДПОТЛ от [фирма] са представени копия от фактури за покупка на процесния автомобил „Рено К.“, издадени на жалбоподателя, доказателства за извършени лащания и хронологични регистри на счетоводни сметки. Представени са и копие от митническа декларация, копие от фактури за придобиване на автомобила и сертификат за съответствие на окомплектовани моторни превозни средства N 1.

В подкрепа на твърденията си, че се касае за закупен автомобил с европейски сертификат за съответствие на типа МПС - посочена категория N1 - товарен автомобил, ревизираното лице е представило свидетелство за регистрация в което е отразено, че автомобилът е регистриран като товарен.

Вследствие на изискана от ревизиращите органи информация от СДВР, е получен отговор, че процесният автомобил е регистриран като товарен с брой места 3+1 на база валиден ЕО сертификат от производителя, копие от който е приложено на френски език и превод на български език.

След като органът по приходите е кредитирал единствено представената от [фирма] митническа декларация, съгласно която е доставен лек автомобил „Рено К.“, работен обем – 1149,, 1,2 мощност 55 kW и е излязъл от производство с 4 места, се е позовал разпоредбата на чл.70, ал.1, т.4 и т.5 от ЗДДС, съгласно която правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 и 74, когато е придобит, внесен или е нает мотоциклет или лек автомобил. Изключенията от това правило са регламентирани с ал.2 на същия член, според текста на която: алинея 1, т.4 и 5 не се прилагат, когато превозните средства по ал.1, т.4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на МПС, включително при последващата им продажба.

Съгласно §1, т.18 от ДР на ЗДДС лек автомобил е този, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5. Не е лек автомобил, който е предназначен за превоз на товари или лек автомобил, който има трайно вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната дейност на регистрираното лице. При определяне броя на местата за сядане се имат предвид само седалките, монтирани от производителя /в редакцията на закона до 31.12.2012г./.

Във връзка с гореизложеното на основание чл.70, ал.1, т.4 и т.5 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на в размер на 3 133, 07 лв., по фактури №№[ЕИК]/15.05.2012г. и №[ЕИК]/19.05.2012г., издадени от [фирма].

Жалбоподателят не е съгласен с констатациите, че процесното МПС, следва да се третира, като лек автомобил. Позовава се на представени доказателства и по-специално на обстоятелството, че автомобилът е регистриран като товарен именно от компетентните за целта органи – ПП КАТ –СДВР, което подкрепят твърдението, му че автомобилът е товарен с европейски сертификат за съответствие на типа МПС, според който автомобилът е категория N1 - товарен автомобил.

Според жалбоподателя, Пътна полиция - МВР - С., е регистрирала и издала надлежен документ, който безспорно удостоверява, че автомобилът е товарен.

Според жалбоподателят в ревизионният акт неправилно се тълкуват разпоредбите на Закона за движение по пътищата и европейското и митническото законодателство от органа по приходите, които не притежават нужната компетентност, за да определят дали характеристиките на едно моторно превозно средство го правят леко или товарно. Жалбоподателят твърди, че е недопустимо РА да се мотивира с външния вид на автомобила, когато хомологизиращите органи на ЕС и компетентните български държавни органи са го определили като товарен и при оценката, следва да бъде отчитан не външния вид, а функционалността на автомобила.

Счита, че автомобилът е товарен, като това се определя не от наличието на броя на седалки, колани, монтирани прегради, решетки и други, а от товароносимостта на автомобила, от неговата техническа характеристика.

Според настоящата инстанция, правният спор по делото се свежда до това налице ли е право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от доставчика [фирма].

Приложената от ревизията материалноправна разпоредби на чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС

предвижда, че не е налице правото на приспадане на данъчен кредит, когато е придобит, внесен или е нает лек автомобил. Ето защо, за да получи отговор спорният въпрос по делото, следва да се установи дали процесният автомобил е лек или товарен.

Изводът на ревизията, че автомобилът е лек, е обусловен от броя места за сядане – 3+1. Този извод обаче е в противоречие с установеното от органите на МВР при регистрацията на автомобила, при която автомобилът е регистриран като товарен. Принципът, установен в § 1, т.18, изр.първо от ДР на ЗДДС има своите изключения. Едно от тях е първата хипотеза на от § 1, т.18, изр.второ от ДР на ЗДДС – без значение колко места има автомобилът, ако той се използва за превоз на товари (а не на пътници), е товарен. При ревизията органът по приходите не е извършил оглед на автомобила, за да се установи липсата или наличието на фабрично монтирани места за сядане в автомобила. Представеното свидетелство за регистрация на МПС, в което е отразено, че закупеният автомобил е товарен, е официален документ и съдът е длъжен да се съобрази с материалната му доказателствена сила. Свидетелството не е оспорено от ответника, не е поискано и извършването на процесуални действия за проверка изводите на ревизията, че автомобилът е лек. При наличие на официален удостоверителен документ - свидетелство за регистрация на КАТ, в тежест на ответника е да го опровергае с допустимите по ДОПК доказателствени средства. Въз основа на техническите характеристики на автомобила органите по регистрация на МПС са го причислили в категория N1 (товарен). Ето защо не е налице основание по чл.70, ал.1, т.4 ЗДДС. Констатацията в РА, че процесният автомобил е лек, въпреки официалния документ, определящ го като товарен, е необоснована.

Нещо повече: самият производител е определил автомобила като товарен, от категория N1 – МПС, предназначено за превоз на товари, с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 т. Техническата документация на производителя Рено Ф. не е оспорена по делото, а очевидно ревизиращият орган не притежава специални знания, за да се произнесе по факта дали процесното МПС е от друга категория.

Поради липсата на дефиниция на понятието „предназначен за превоз на товари” в ЗДДС според ревизиращите е въпрос на тълкуване дали всички описани в категория N модификации на автомобили действително са предназначени за превоз на товари. В тази връзка следва да се имат предвид разпоредбите на Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Според разпоредбата на чл.149 от ЗДвП за нуждите на типовото одобряване превозни средства според който се делят на определени категории: категория М - МПС, които имат най-малко четири колела и са предназначени за превоз на пътници и категория N - МПС, предназначени за превоз на товари, които имат най-малко четири колела.

В категория N попадат и МПС, предназначени за превоз на товари с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 тона - обозначени като N 1.

Според решаващият орган дефиницията, дадена в §1, т.18 от ДР на ЗДДС не препраща изрично към разпоредбите на ЗДвП или на Комбинираната номенклатура на ЕС /КН на ЕС/, но когато в нормативен акт липсва еднозначна уредба на даден въпрос, той се тълкува съобразно разпоредбите на нормативните актове, уреждащи аналогични правоотношения. В този смисъл са се позовавали на Комбинираната номенклатура на ЕС, като част от общото митническо право на ЕС.

Преценено е, че следва да се прилага при класифициране на леките автомобили от гледна точка разпоредбата на ЗДДС, доколкото липсва друг нормативен акт, който да урежда тези правоотношения. Комбинираната номенклатура на ЕС отговаря на общата митническа номенклатура на статистиката на външната търговия на европейската общност и по силата на Регламент № 2658/87 и Регламент № 638/2004, същата се използва при отчитане на търговията между държавите - членки. В българското законодателство ползването ѝ е определено със Закона за статистиката на външнообщностната търговия със стоки чрез системата И. и Закона за акцизите и данъчните складове.

След извършен анализ във връзка с тарифирането на лекия автомобил по КН органът по приходите е направил заключение, че за да се ползва данъчен кредит е необходимо автомобилът да отговаря и на критериите за тарифирането му като автомобил за превоз на стоки, съгласно Комбинираната номенклатура на европейския съюз и да се класифицира по позиция 8704, автомобили за превоз на стоки.

В настоящото производство не е налице спор по фактите, като съдът приема за безспорно установени вида и характеристиките на автомобила, извършваната от търговеца дейност, размера на претендирания данъчен кредит. Спорът се отнася до това дали автомобилът следва да се счита за лек или за товарен по смисъла и за целите на ЗДДС, и съответно - дали търговецът е упражнил законосъобразно данъчен кредит по фактурата за закупуването му. Жалбоподателят посочва, че закупеният автомобил е предназначен за превоз на товари и обслужва търговската дейност на дружеството, заведен е като дълготраен материален актив в предприятието, като стоките и материалите, превозвани с него се използват за извършването на последващи облагаеми доставки. Съответно, счита, че автомобилът не е лек по смисъла на пар. 1, т. 18 от ЗДДС /в редакцията, действала към момента на данъчното събитие/, и за него е възникнало и е законосъобразно упражнено право на данъчен кредит.

В §1, т. 18 от ДР на ЗДДС е дадено определение за "лек автомобил" по смисъла на този закон, според което това е автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на водача не превишава 5, като от обхвата на това понятие са изключени изрично автомобилите, които са предназначени за превоз на товари и леките автомобили с трайно вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната дейност от регистрираното лице. Следва да се отбележи, че въвн от случаите на трайно вградено допълнително техническо оборудване, неотнoсими към конкретния спор, правната норма определя като изключение от общия случай на лек автомобил, автомобилите предназначени за превоз на товари, без да дава допълнителни изисквания за обема, теглото или естеството на товарите.

Безспорно процесният автомобил, е сертифициран от производителя като категория N1 - товарен, регистриран е в КАТ като товарен, и по данни от производителя позволява превоз на товари с технически допустима максимална маса около 1 644 тона. Предвид тези свои характеристики, придобитият автомобил може да бъде използван както за целите на извършваните от търговеца облагаеми доставки, така и за лични нужди, поради което

определящо е намерението на лицето към момента на придобиване на автомобила.

В случая следва да бъде съобразена и практиката на Съда на Европейския съюз, съгласно която , за да възникне правото на данъчен кредит по отношение на дълготрайни активи, е необходимо лицето да е придобило съответния актив в качеството си на данъчнозадължено лице и да е включило този актив в стопанските си активи, както и да е придобило актива за целите на икономическата си дейност. В тази връзка са и Решение от 14 юли 2005г. по дело С- 434/2003г. /С. и С.-Т./, Решение от 22.03.2012г. по дело С- 153/11г. /К./ и Решение по дело С-118/11г. Съгласно мотивите на С., дадени в решението по дело С-118/11, т. 58 и цитираната съдебна практика, въпросът дали данъчнозадълженото лице е придобило стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата ДДС, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице.

Тоест от значение е да се установи дали автомобилът е закупен от търговеца в качеството му на данъчно задължено лице и заведен ли е същият като актив в предприятието. Тези обстоятелства в случая са безспорно установени, както и това, че автомобилът впоследствие е използван за целите на икономическата дейност на предприятието, видно от заключението на вещото лице З. И. по изслушаната в с.з. на 04.03.2014г. ССЕ, неоспорено от страните по делото, което съдът кредитира изцяло. В заключението си вещото лице установява, че процесният автомобил „Рено клио” е осчетоводен по сметка 205 Транспортни средства и е ползван за закупуване на материали , инструменти и работно облекло и доставката им по обектите на търговеца. Вещото лице е извършило проверка в счетоводството на жалбоподателя, където е установило наличието на пътна книжка на МПС с водач М. Д., както и множество фактури за закупени материали, необходими за стопанската дейност на дружеството / водоспиращи ленти, чували, дискове, гвоздеи, ножици , ръкавици, метли, лопати и др./, за които няма заплатени транспортни разходи. Това от друга страна е индичия за използването на процесното МПС като товарен автомобил от страна на дружеството – жалбоподател.

Обстоятелството, че липсва фабрично или допълнително разграничение на зони в автомобила , според заключението на вещото лице по изслушаната по делото СТЕ , не може да доведе до извода, че процесният автомобил не е товарен. Разграничителният критерий за поставянето на един автомобил в категория М1 или N1 се определя от товароносимостта на автомобила, вида на окачването. В случая автомобилът попада в обхвата на максималната товароносимост за категория N1, като същият както документално, така и технически е годен да носи товар и да има по-голяма товароносимост.

В т. 54 от решението по дело С-118/11 се посочва, че ако

данъчнозадълженото лице избере да разглежда като стопански актив даден дълготраен актив, който се използва едновременно за професионални и за лични цели, дължимият при придобиването на този актив ДДС по принцип подлежи изцяло и незабавно на приспадане, като последващата ѝ употреба за лични нужди на данъчнозадълженото лице или за нуждите на неговия персонал, или по-общо за цели, различни от икономическата дейност на лицето, се приравнява на възмездна доставка на услуги съгласно член 26, параграф 1 от Директивата ДДС. Тоест при последващо ползване на автомобила за цели различни от превоза на стоки и материали, за който е предназначен съобразно избора, направен от търговеца при придобиването и завеждането му като Д.-транспортно средство, търговецът дължи ДДС за тези дейности, като в случай че не начисли сам данъка, органите по приходите би следвало да коригират данъчната основа на извършените доставки и съответния данък в данъчните периоди, в които е констатирана такава употреба, но не и изначално да откажат признаването на право на приспадане на данъчен кредит. По тези съображения, настоящият състав приема, че от събраните доказателства се установява придобиването на автомобила за нуждите на икономическата дейност на търговеца, като със завеждането му като дълготраен материален актив, данъчнозадълженото лице е направило избор да включи актива в имуществото на предприятието, за да го използва за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Именно с обективизирането на направения от търговеца избор, и обстоятелството, че освен регистриран в КАТ като товарен, автомобилът е принципно пригоден, за да бъде използван за транспортиране на стоки и материали за извършваната дейност, съдът приема за установено "предназначението" на автомобила за превоз на товари по смисъла на пар. 1, т. 18 от допълнителните разпоредби на ЗДДС.

Обстоятелството, че функционално и конструктивно товарната версия N1 е идентична на пътническата версия M1, което определя еднаквото им тарифно класиране за митнически цели, не променя значението, което §1, т. 18 от ДР на ЗДДС дава на предназначението на автомобила за превоз на товари. При наличие на законово определение в данъчната норма на автомобилите, изключени от леките такива, е недопустимо същата да бъде разширително тълкувана с доводи, изведени от норма, уреждаща друг кръг обществени отношения. Тоест идентичността на двете модификации на автомобила не означава, че товарната версия също представлява "лек автомобил" за целите на ЗДДС, без да се държи сметка за предназначението, за което данъчнозадълженото лице е определило автомобила.

Ето защо, настоящият състав приема за незаконосъобразен ревизионния акт, с който на дружеството-жалбоподател на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за закупен от него автомобил, регистриран като товарен и по естеството си позволяващ използването му за превоз на стоки и товари, и който данъчнозадълженото лице е предназначило за превоз на товари за целите на извършваните от него

облагаеми доставки, но който е приет от органите по приходите за "лек автомобил" по смисъла на пар. 1, т. 18 от ДР на ЗДДС.

С оглед на изложеното, оспореният РА № [ЕГН]/31.01.2013 г. на главен инспектор по приходите при ТД на НАП – [населено място] следва да бъде отменен в частта му относно непризнато право на данъчен кредит в размер на кредит в размер на в размер на 3 133, 07 лв. за данъчен период м.05.2012 г. на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и ал.5 от ЗДДС.

При този изход на спора жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 1 690 лв., представляващи 50 /петдесет/ лева – заплатена държавна такса за образуване на настоящото производство, 400 лв. /четиристотин/ за вещи лица 1 240 лв. /хиляда двеста и четиридесет/ – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представен по делото списък на разноските по чл.80, ГПК и доказателствата за заплащането им от жалбоподателя.

Воден от изложеното и на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, 7 – ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от управителя Т. Г. Д., чрез адв. Е. С. със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 Ревизионен акт № [ЕГН] от 31.01.2013г. издаден от Н. М. В. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 804/29.04.2013 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” /ОДОП/ С., в частта на непризнато право на данъчен кредит в размер на кредит в размер на в размер на 3 133, 07 лв. за данъчен период м.05.2012 г. на основание чл. 70, ал. 1, т. 4 и ал.5 от ЗДДС.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от управителя Т. Г. Д., сумата от 1 690 лв. /хиляда шестстотин и деветдесет лева/, разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: